

<http://www.arianafghanistan.com>

۲۰۱۹/۰۹/۰۸

عارف عباسی

تصمیم به موقع و خردمندانه رئیس جمهور امریکا

بالاخره دونالد ترامپ رئیس جمهور امریکا این واقعیت را درک کرد که در مذاکرات صلح و موقف گیری طالبان قدرت امریکا و آینده افغانستان مورد معامله قرار گرفته و به صوب ضعف موقف امریکا و کسب قدرت سیاسی طالبان روان است. و تداوم مذاکرات احیاء قدرتی خواهد بود که موجب تهاجم نظامی امریکا در سال ۲۰۰۱ و شعله ور شدن این جنگ دوامدار گردید.

در حالی که خلیل زاد از موفقیت ها و پیشرفت ها در مذاکرات صلح نغمه می سرائید، از لای دو خبر منتشره ۵ سپتمبر ۱۳۹۷، دری؛ طالبان؛ سرپرست کمیسیون مستقل حقوق بشر ولایت غور را سربریدند. مرحوم عبدالصمد امیری که از کابل روانه وظیفه اش در ولایت غور بود در منطقه جلریز ولایت میدان توسط طالبان اختطاف و به قتل رسید.

در یک حمله انتحاری طالبان در کابل دو سرباز ناتو جان باخت که طالبان مسؤلیت آن را بر دوش گرفتند. تا حال این سؤال مطرح بود که آیا هیأت دوحه واقعاً از جنگجویان طالب نمایندگی می کنند؟ و دارای کدام صلاحیت اجرایی اند؟ ورنه هیچ منطق سیاسی قبول نمی کرد که هم از صلح سخن گوئی و هم خون بریزانی. و یا پاکستان به گونه مستقل این فعالیت ها را ادامه می دهد و کدام مسؤلیتی در قبال این مذاکرات ندارد. که اساساً باید امریکا بر بنیاد تمام جوانب ذیدخل سیاسی و معلومات ثقه با پاکستان دور میز مذاکره می نشست و نه طالبان. امریکا تا حال خود را به بریدن دم مار مصروف گردانیده بود در حالی که سر مار در سوراخ خود زنده است. چندی قبل در همین صفحه از قول یک صاحب منصب امریکایی در مورد مصاحبه تلویزیونی دگر جنرال حمید گل رئیس آی اس ای پاکستان چنین روایت کردم:

حمید گل که یک تند گرای دینی بوده به نام پدر خوانده طالبان شهرت داشت (پدر اندر برهان الدین ربانی) در یک مصاحبه با تلویزیون اردو زبان پاکستان گفت: «تاریخ گواه است که آی اس ای پاکستان با قوت و پول امریکا، شوروی زمان را از افغانستان بیرون راند. هم چنان تاریخ شهادت خواهد داد که آی اس ای پاکستان به قوت و کمک خود امریکا، امریکا را از افغانستان خارج خواهد کرد».

از قرائن چنین بر می آید که گفته حمید گل قریب است که به حقیقت بگراید و مذاکرات برای صلح و آن هم صلح در افغانستان مفهومی نداشته باشد و امریکا بر بنیاد وعده های دروغین و غیر عملی عساکر خود را از افغانستان خارج و سرنوشت افغانستان را به طالبان بسپارد، که مذاکرات به همان جهت مسیر یافته بود..

تصمیم رئیس جمهور امریکا مبنی بر الغای مذاکرات صلح با طالبان به خاطر
تداوم عملیات تروریستی طالبان در جریان مذاکرات صلح یک اقدام خردمندانه
سیاسی بوده و مبین آن است که امریکا در برابر خواسته های پاکستان و طالبان
زانو به زمین نمی زند.

البته چگونگی تحولات آینده سیاسی در زمینه قابل پیش بینی نیست.
اما اعتباری که خلیل زاد توقع داشت از این میانه روی کسب کند حاصل نه شد.

**** **

تذکر:

هرگاه خوانندگان محترم متمایل باشند که نبشته ها و مطالب دیگری از این نویسنده معزز را مطالعه کنند، می توانند با "کلیکی" بر عکس نویسنده در صفحه مقالات، به "آرشیف" شان رهنمائی شوند.